

Price 50 Ps. only

நற்கருணை வீரன்

கிழம் 53

ஷஷ்பர் 2006

எண் 12

பாரியில் மலர்ந்த புளிதம்

கிறிஸ்து பிறப்பு விழாவை முன்னிட்டு “கிறிஸ்துமஸ் கேக்” செய்வது மேலை நாட்டவர் வழக்கம். குடும்பங்களில் இதை மிகவும் கலையார்வத்தோடும், தனிப்பட்ட சமையல் திரணோடும் செய்வார்கள். இதில் மூன்றில் ஒரு பாகத்தை “இறைவனின் பங்கு” என்று ஏழைகளுக்குக் கொடுப்பார்கள்.

ரோஸிக்கு பதினேராரு வயது. அவள் தன் தாயுடன் மனைப்பகுதியில் உள்ள ஒரு வீட்டில் வாழ்ந்து வந்தாள். தந்தை இராணுவத்தில் பணிபுரிந்து வந்தார். அன்று கிறிஸ்துமஸ் திருவிழா. வழக்கம்போல் ரோஸியின் அம்மா கலையான ஒரு கிறிஸ்துமஸ் கேக் தயார் செய்தாள். ஆனால் அன்று கடுங்குளிர். எங்கு பார்த்தாலும் பனிக்கட்டிகள். புயல் காற்றும் வீசத் தொடங்கியது. வெளியில் செல்லுவதற்கே முடியாத நிலை. இந்த நிலையில் “இறைவனின் பங்கை” யாருக்குக் கொடுப்பது என்று அவர்கள் இருவரும் என்னிப் பார்த்தார்கள். வெளியில் ஆள் நடமாட்ட மே இல்லை. “இந்த ஆண்டு நாம் யாருக்கும் கொடுக்க முடியாது. பரவாயில்லை ரோஸி, கடவுள் நம்மைப் புரிந்து கொள்வார்” என்று தாய் ரோஸியிடம் கூறினாள். ஆனால் ரோஸிக்கு “இறைவனின் பங்கை” ஏழைக்குக் கொடுக்காமல் இருப்பதில் விருப்பமில்லை. எப்படியாவது கொடுத்து விடவேண்டுமென்று அவள் மனம் துடித்தது.

திடீரென அவள் உள்ளத்தில் ஒரு ஏழையின் முகம் தெரிந்தது. அம்மாவிடம் சொல்லி விட்டு கோட்டையும் தொப்பியையும் அணிந்துகொண்டு வெளியே வந்தாள். தாய் வாய்பேச முடியாமல் மகளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ரோஸியின் உடல் அந்தக் கடுங்குளிரில் நடுங்கியது. வழக்கிவிடும் பனிக்கட்டிகளில் அவளுடைய கால்கள் தடுமாறின. இரண்டு முறை கீழே விழும் நிலையும் ஏற்பட்டது. கையிலே அடிப்படாலும், அந்த கேக்கைப் கவனமாகப் பிடித்துக் கொண்டாள். செல்ல வேண்டிய அந்த வீட்டை நெருங்கிக் கொண்டு இருக்கும்போது கால் தடுக்கி மறுபடியும் கீழே விழுந்தாள். எழுந்து பார்த்தபோது அதிர்ச்சியால் அலிறினாள். ஆம், அவள் கால்களைத் தடுக்கியது ஒரு மனித உருவம்!

அவள் யாருமல்ல. யாருக்காக ரோஸி அந்தக் கேக்கை கொண்டு சென்றாளோ அந்த ஜூலிதான் அவள். ரோஸியிடன் பள்ளியில் படிப்பவள். ரோட்டி வாங்க பசியோடு கடைக்குச் சென்றவள் குளிர் தாங்க முடியாமல் பனியில் மயங்கிக் கீழே விழுந்து கிடந்தாள். ரோஸியின் அவற்றைக்கேட்டு ஜூலியின் பெற்றோர் அங்கு ஒடி வந்தார்கள். ஜூலியை வீட்டிற்குத் தூக்கிச் சென்று நெருப்பின் அருகே வைத்தார்கள். ஜூலிலி சிறிது நேரத்தில் கண் திறந்தாள்.

அப்போது ரோஸி தான் கொண்டு சென்ற கிறிஸ்துமஸ் கேக்கை மட்டுமல்ல, தன் கோட்டையும் ஜூலிக்கு அன்போடு அளித்தாள். ஜூலியின் கண்கள் குளமாயின. “ரோஸி நான் உனக்கு எவ்வளவு தீங்குகள் செய்திருக்கின்றேன். உன்னைத் திட்டியிருக்கிறேன். உன் கணக்கு நோட்டைக் கிழித்திருக்கிறேன். உன்னைப் பற்றி பிறுரிடம் புறணி பேசியிருக்கிறேன். அப்படியிருந்தும் என் மேல் இப்படி அன்பு காட்டுகிறாயே?” என்று அழுதாள். ரோஸி அவளை அன்போடு கட்டியணைத்துக் கொண்டு “கிறிஸ்துமஸ் வாழ்ந்துக்கள்” என்று கூறினாள். ஜூலியின் பெற்றோர்களின் கண்கள் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்தன. “இதுதான் உண்மையான கிறிஸ்துமஸ், இனிமேல் நான் நல்ல பிள்ளையாய் இருப்பேன். உன்னைப் போலவே எனக்குப் பிடிக்காதவர்களுக்கும் அன்பு காட்டுவேன்” என்று ஜூலிலி கூறிய வார்த்தைகள். அன்புக்கு இலக்கணமாகத் திகழ்ந்த அந்த மாட்டுத் தொழுவத்தை நினைவுட்டன.

அனைவருக்கும் இனிய கிறிஸ்து பிறப்பு நல் வாழ்ந்துக்கள்!

வண்டியைத் தள்ளா உதவி செய்துநான்

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ஒரு பெரிய நகில் செல்வந்தர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் அன்பாகவும், எப்போதும் பிறருக்கு உதவி செய்யவும் தயாராய் இருப்பார். ஒரு நாள் சில வேலையாட்கள் ஒரு கனமான வண்டியைத் தள்ளுவதைக் கண்டார். சாதாரண சாலையில் விரைவாகத் தள்ளினர். ஆனால், வளைவுகொண்ட பாலங்களில் தள்ளுவதற்கு பெரிதும் சிரமப்பட்டனர்.

இம்மனிதர் பாலங்களில் ஒன்றில் நின்று கொண்டிருப்பார். கனமான வண்டி வருகிறபோது மேலே செல்ல வேலையாட்களுக்குத் தள்ளுவதற்கு உதவி செய்வார். அவ்வேலையாட்களும், அங்கு கடந்து செல்கிறவர்களும் ஆடம்பராக உடுத்தியிருந்த அம்மனிதரின் உதவியைக் கண்டு வியப்புற்றனர்.

ஒரு நாள் இந்த விந்தையான உதவி குறித்து ஒருவன் அச்செல்வந்தரைக் கேட்டான். அதற்கு அவர், “நான் வேலை செய்வார்கள்மேல் மிகுந்த இரக்கம் கொள்கிறேன்” என்றார். கேள்வி கேட்டவர் அவரைப் பார்த்து, உண்மையிலேயே அவர்கள்மேல் இரக்கம் கொண்டு உதவி செய்வதைக் குறை கூற, அச்செல்வந்தரோ, “கூலியாட்கள் குறைக்க இழுக்க முடியாதபோதெல்லாம் உதவி செய்கிறேன்; அது நான் அவர்களுக்கு இதைச் சொல்ல வாய்ப்பளிக்கிறது; நாமெல்லாம் சகோதரர்கள், நாம் ஒருவரை ஒருவர் அன்பு செய்ய வேண்டும். ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவி செய்யவேண்டும்.”

முளிமுடி

ஒருவர் மீது குறை கூறவோ அவர் சொன்னதைத் திரித்துப் பேசவோ கூர்மையான அறிவு தேவையில்லை. யாரும் யானைப்பற்றியும் எதையும் சொல்ல முடியும். இயேகவின் வாழ்விலும் அப்படித்தான் நடந்தது. அவரின் ஒப்பற் வாழ்வைக் கண்டு பொறுமை கொண்ட பலர் அவர் சொல்லியவற்றைத் திரித்துக் கூறி அவர்மீது இல்லாத பொல்லாத பழியைச் சுமத்தினார்கள். “நான் யூதர்களின் அரசன்” என்று இயேக தன்னைப் பற்றி சொல்லிக் கொண்டார் என்று அவர்மேல் அவருடைய எதிரிகள் குற்றம் சுமத்தினார்கள்.

எனவே போர்வீரர்கள் அவரைப் போலி அரசராக ஆக்கி கேலி செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

இரு மரக்கட்டைதான் அவருடைய அரியாசனம். கிழிந்த சிவப்புப் போர்வையை அவருக்கு அரச ஆடையாக அணிவித்தனர். முட்கால் ஒரு முடியைப் பின்னி அவருக்கு மகுடமாகத் தலையில் வைத்தனர். செங்கோலுக்குப் பதிலாக ஒரு பிரம்பை அவர் கையில் கொடுத்தனர். அவரைச் சுற்றிக் குதித்துக் கூத்தாடி, என்னி நகையாடி அவர் முன் மழந்தாளிட்டு, “யூதரின் அரசே, வாழி” என்றார்கள். பிறகு எழுந்து அவர் முகத்தில் துப்பினார்கள். அவர் கையிலிருந்த பிரம்பை எடுத்து அவர் தலையிலிருந்த முன் முடியில் அடித்தார்கள்.

இத்தகைய கொடிய நின்தைகளை இயேசு அமைதியாக ஏற்றுக் கொண்டார். காரணம் அவர் அன்பே உருவானவர். அவருக்கு அன்பு காட்டுவதைத் தவிர வேற்றுவும் தெரியாது.

(தொடரும்)

பாஸ்கர் யாழில்

புலி வாயில் (15)

குதிரைமேல் பாய்ந்த பாஸ்கர் அதன் கழுத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு தொங்கினான். குதிரை வெருண்டு துள்ளி ராணியை கீழே தள்ளி விட்டது. ராணி பயந்து அலறினாள். சிறிது நேரத்தில் பாஸ்கரரை அடையாளம் தெரிந்து கொண்டாள். பாஸ்கரின் கண்கள் சிவந்திருந்தன. கோபத்துடன் ராணியைப் பார்த்தான். ராணி பயத்திலிருந்து தெளிந்து, “பாஸ்கர் உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று துணிச்சலுடன் கேட்டாள். பாஸ்கர் மூர்க்கத்தனமாய் பதில் கூறிவிட்டு இடையில் இருந்த கத்தியை உருவினான். ராணி பயமின்றி தொடர்ந்து பேச ஆரம்பித்தாள். “பாஸ்கர், உன் தங்கைதான் என்னை இங்கு அனுப்பினாள். அவளை நீ பலமாக வெட்டிவிட்டாய். நான் உன்னைத் தேடிவந்ததற்குக் காரணம்...” ராணி தன் பேச்சை முடிப்பதற்குள் “ஓஹோ, என்னைப் பிடித்து உன் அப்பாகையில் ஒப்படைக்க வந்தாயோ?” என்றான் பாஸ்கர். “இல்லை பாஸ்கர், உன்னைக் காப்பாற்றவே வந்தேன்” என்றாள் ராணி.

ராணியின் அமைதியான பேச்சு பாஸ்கரைத் திகைக்க வைத்தது. “பாஸ்கர் உன்னைக் காப்பாற்றத் தான் வந்துள்ளேன்”, என்று சொல்லிக் கொண்டே ராணி அவனருகில் சென்றாள். ஆனால் பாஸ்கர் கத்தியை ஓங்கினான். உடனே ராணி பின்வாங்கி “பாஸ்கர், நான் சொல்வதை சிறிது பொறுமை யுடன் கேள். பின்பு வேண்டுமானால் நீ என்னைக் கொல் என்று கெஞ்சினாள்.

புஞ்சீர் மரிய வியான்னி

85 ஆர்ஸ் நகர மக்கள் பேருவகையடைந்தனர். அவர்களுக்கு தங்களது பஸ்குத் தந்தையை மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று. அவருக்கும் அவர்கள் ஒவ்வொரு வரையும் பிடிக்கும். அவர்களது வாழ்க்கை நலன்களையும் துன்பங்களையும் அறிந்து மகிழ்வாரோடு மகிழ்ந்தார்; அழுவாரோடு அழுதார். துன்ப நேரங்களில் அவர்களுக்கு ஊக்கமளித்து ஆறுதல் அளித்தார். தன் மந்தையில் உள்ள ஆடுகள் ஒவ்வாண்ணையும் அறிந்த நல் மேய்ப்பராய்த் தீகழ்ந்தார். அவரும் இளமையில் அதே வாழ்க்கை தானே வாழ்ந்தார்.

86 தந்தை செய்துவந்த இந்த இறைப்பணிக்குத் தொல்லைகள் இல்லாமல் இல்லை. அவருடைய போக்கைச் சிலர் எதிர்த்தனர். ஏசினர். அவரைப் பற்றி அவதாறு பரப்பினர். பழு கூறிச் சுவரொட்டி

ஒன்றை அவரது இல்லத்துக் கதவிலேயே மாட்டினர். ஆனால் நல்ல கீறிஸ்தவர்களும், இறை நுழைக்கை அற்றவரும்கூட அவருக்கு ஆதரவு தந்தனர். ஒரு நாள் ட்ரேவேங்கின் டாக்டர் தீயோபால்ட் தந்தையைப் பழுத்துக் கேலி செய்தவர்களை வன்மையாகக் கடிந்து கொண்டார்.

87 இந்தப் பொய்யைப் பரப்பியவர் சிலரே. பெரும்பாலான மக்கள் தங்கள் தீய வழிகளை விட்டு மனம் திரும்பினர். ஆர்ஸ் மக்களின் இல்லங்களில் நீதியும் அன்பும் தழைத்தன. செபம் செய்யும் பழக்கமும் அவர்களீடம் வேறுன்றியது. நாள் தோறும் வேலை முடிந்த பின் ஆண்களும் பெண்களும், இளையோரும் முதியோரும் கடவுளைத் தொழுவதற்கும், சேர்ந்து செபம் செய்வதற்கும் கோயிலுக்கு வரத் தொடங்கினர். பொதுச் செபம் அவர்களீடம் வேறுன்றியது.

88 தந்தை ஆர்ஸாக்கு வந்தபோது அங்கே கல்விக்கூடம் எதுவும் இல்லை. கல்விக்கூடம் எழுப்புவதற்கான தீவிர முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். கேத்ரீன் வசாஹ்னே, பெனுவார்ட் வார்தே என்ற இரண்டு ஆசிரியைகளைத் தொடர்ந்து கல்விப் பணிக்கென நியமித்த தார். 1824 முதல் கோயில் அருகே மகளீருக் கான பள்ளி ஒன்று தீற்க்கப் பட்டது. ஆசிரியைகள் இவ்வசமாகக் கற்றுத் தந்தனர். கற்றிலும் உள்ள சிற்றூர் சிறுமிகளும் படிக்க வந்தனர். அதனால் அருகே இருந்த கொட்டகை அவர்களுக்கு தங்குவதற்கும் உரங்குவதற்கும் உரையிடமாயிற்று. (தொடரும்)

Edited & Published by Rev.Fr.M.S.Savariraj, S.J., and Printed at St.Mary's Press,
Beschi College, P.B.No.90, Dindigul - 624 001, TamilNadu. (0451) 2432188

கிறைவா உமக்கு நன்றி

ஜானின் வயது ஆறு. சிறு பையனாக இருந்தபோதும் தினங்தோறும் தூங்குவதற்கு முன் பக்தியுடன் செபங்களைச் சொல்லிய பிறகே தூங்கச் செல்வான். அவனுடைய வீடு தண்டவாளத்திற்கு அருகே இருந்தது. ஒருமுறை ஜான் அதைக் கடந்துகொண்டிருந்தபோது, அவன் கால் தவறி தண்டவாளத்தின்மேல் விழுந்தான். வேகமாக வந்துகொண்டிருந்த ஒரு புகைவண்டி அவன் கால்கள்மீது ஏறி இருகால்களும் துண்டிக்கப்பட்டன.

டட்சோ, அவன் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டான். தீவிர சிகிச்சைக்குப் பின் இறைவனின் அருளால் அவன் பிழைத்துக்கொண்டான். ஒரு குருவானவர் அவனை அடிக்கடி காணச் செல்வார். ஒருநாள் குருவானவர் அவனிடம், 'ஜான், இவ்விபத்து வெறுமனே ஏற்பட வில்லை. இறைவன்தான் இச்சிலுவையை உனக்கு அனுப்பினார். இதை நீ நம்புகிறாயா?' என்றார். 'ஆம்' என புன்னகையுடன் அச்சிறுவன் பதிலளித்தான். 'எனவே ஜான், நீ தினமும் இரவு தூங்கு வதற்கு முன் இறைவனுக்கு இச்சிலுவைக்காக நன்றி கூற வேண்டும், செய்வாயா?' என்றார் குருவானவர். ஜான், 'நிச்சயம் நான் செய்வேன்' என்றான். அன்றிலிருந்து தினமும் இரவு தூங்கு வதற்குமுன், 'இறைவா இச்சிலுவை எனக்கு அனுப்பியதற்கு உமக்கு நன்றி' என ஜான் சொல்வான்.

நீங்களும் இறைவன் கொடுக்கின்ற, சிறப்பாக நீங்கள் விரும்பாத செயல்கள் நடக்கும்போது 'இறைவா உமக்கு நன்றி' என உங்கள் முழு உள்ளத்துறை, புன்னகையுடனும் சொல்லுங்கள்.